

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.07.2017, sen. zn. 29 NSČR 124/2015, ECLI:CZ:NS:2017:29.NSCR.124.2015.1

Číslo: 154/2018

Právní věta: To, zda splatná pohledávka dlužníkovu věřitele je zajištěna majetkem ve vlastnictví třetí osoby (osoby odlišné od dlužníka), např. z titulu ručení (ve všech jeho formách) nebo z titulu zástavního práva (váznoucího na majetku třetí osoby), nemá žádnou vypovídací hodnotu ohledně schopnosti dlužníka samotného tyto své závazky splatit. Dlužník není osobou, jež by bez dalšího (jen proto, že pohledávka věřitele je zajištěna majetkem ve vlastnictví třetí osoby) mohla s majetkem ve vlastnictví třetí osoby disponovat tak, že z něj uhradí (bude schopen uhradit) svůj dluh vůči věřiteli. Obdobně to platí i pro osoby, jež jsou (vůči věřiteli dlužníka) v postavení dlužníkových spoludlužníků.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.07.2017

Spisová značka: 29 NSCR 124/2015

Číslo rozhodnutí: 154

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Úpadek

Předpisy: § 3 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. KSPH 60 INS 3129/2014, 4 VSPH 556/2015-A.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 19. 2. 2015, č. j. KSPH 60 INS 3129/2014-A-73, rozhodl Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) o insolvenčním návrhu věřitele Q. investiční společnost, a. s., tak, že (mimo jiné):

[1] Zjistil úpadek dlužníka V. M. (bod I. výroku).

[2] Insolvenčním správcem dlužníka ustanovil Mgr. Ing. P. K. (bod II. výroku).

[3] Povolil řešení úpadku dlužníka oddlužením (bod III. výroku).

2. Šlo v pořadí o třetí rozhodnutí insolvenčního soudu o insolvenčním návrhu. První usnesení (ze dne 16. dubna 2014, č. j. KSPH 60 INS 3129/2014-A-18), jímž insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a

prohlásil konkurs na jeho majetek, zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. 5. 2014, č. j. KSPH 60 INS 3129/2014, 2 VSPH 981/2014-A-30. Druhé usnesení (ze dne 8. 8. 2014, č. j. KSPH 60 INS 3129/2014-A-47), jímž insolvenční soud opět zjistil úpadek dlužníka, odmítl návrh dlužníka na povolení oddlužení a prohlásil konkurs na majetek dlužníka, zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 15. 10. 2014, č. j. KSPH 60 INS 3129/2014, 3 VSPH 1711/2014-A-54.

3. Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

[1] Insolvenční navrhovatel doložil svou pohledávku za dlužníkem (nabytou postoupením) ve výši nejméně 2 932 066,68 Kč splatnou k 6. 11. 2013, vzniklou ze smlouvy o úvěru ze dne 16. 5. 2008 uzavřené mezi dlužníkem a Raiffeisenbank a. s.

[2] Dlužník je v prodlení s placením svých peněžitých závazků (splatných k 7. 3. 2013) z rámcových kupních smluv uzavřených s věřitelem A. O., s. r. o. (dále jen „věřitel A“), ve výši nejméně 3 370 398 Kč; tyto pohledávky jsou vykonatelné a k jejich vymožení byla zahájena exekuce.

[3] Dlužník je v prodlení se zaplacením penále na platbách veřejného zdravotního pojištění ve výši 2 272 Kč vůči věřiteli – Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky (dále jen „věřitel V“).

[4] Dlužník je vlastníkem nemovitých věcí evidovaných na listu vlastnictví č. 509 pro katastrální území N. V. u N. (dále jen „nemovitosti dlužníka“), jejichž obvyklá cena k 13. 5. 2008 činí (podle znaleckého posudku znalce Ing. J. S.) 3 276 870 Kč.

[5] Dlužník má vůči P. H. pohledávku ve výši 500 000 Kč z titulu náhrady škody způsobné spácháním trestného činu dle rozsudku Okresního soudu v Mělníku č. j. 2 T 36/2004-264.

[6] Dlužník dále vlastní jen běžné vybavení domácnosti a má pravidelný měsíční příjem z výsluhového příspěvku ve výši 10 221 Kč.

[7] P. G. je vlastníkem nemovitých věcí evidovaných na listu vlastnictví č. 193 pro katastrální území N. V. u N., jejichž obvyklá cena činila k 4. 1. 2001 4 454 020 Kč, a nemovitých věcí evidovaných na listu vlastnictví č. 520 pro katastrální území N. V. u N., jejichž obvyklá cena činila k 1. 3. 2007 2,9 miliónu Kč (dále jen „nemovitosti P. G.“).

4. Na tomto základě – vycházejí z ustanovení § 3 odst. 1 a 2 a § 136 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona)-dospěl insolvenční soud k těmto závěrům:

[1] Dlužník je v úpadku ve formě platební neschopnosti, jelikož má splatné závazky (ve výši 6 304 736,68 Kč) vůči více (třem) věřitelům, jež není schopen plnit po dobu delší tří měsíců po lhůtě splatnosti.

[2] K uspokojení závazků po lhůtě splatnosti nepostačuje majetek dlužníka, jehož (dlužníkem tvrzená) hodnota činí 3,8 miliónu Kč.

[3] Není správný názor dlužníka, že stav (jeho) platební neschopnosti může být vyloučen tím, že věřitelé dlužníka se mohou uspokojit z majetku třetí osoby (ať již z titulu solidarity závazku, zajištění, či jakéhokoli jiného důvodu). Nejde o majetek, se kterým dlužník „může disponovat“ za účelem úhrady vlastních závazků, neboť k takovému majetku dlužník žádné hmotněprávní dispoziční oprávnění (bez dalšího) nemá; srov. usnesení Nejvyššího soudu „sp. zn.“ [29 NSČR 113/2013](#) [správně jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sen. zn. [29 NSČR 113/2013](#), uveřejněné pod č. 45/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R

45/2014“), které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu].

5. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 3. 8. 2015, č. j. KSPH 60 INS 3129/2014, 4 VSPH 556/2015-A-99, potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodě I. výroku.

6. Odvolací soud nad rámec zjištění, z nichž vyšel insolvenční soud, poukázal na to, že:

[1] Insolvenční navrhovatel přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka pohledávky v celkové výši 8 906 016,19 Kč, dílem splatné od roku 2013 a zajištěné nemovitostmi dlužníka a nemovitostmi P. G.

[2] Věřitel G7, a. s., přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka nezajištěnou pohledávku v celkové výši 2 912 640,31 Kč, splatnou 23. 6. 2011.

[3] Věřitel V přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka nezajištěnou pohledávku ve výši 2 272 Kč, splatnou 16. 4. 2014.

[4] Věřitel A přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka vykonatelné pohledávky v celkové výši 7 923 403,64 Kč, zajištěné co do částky 3 370 398,40 Kč nemovitostmi dlužníka a nemovitostmi P. G.

7. Na tomto základě dospěl odvolací soud – vycházející z ustanovení § 3 odst. 1 až 3, § 136 odst. 1 a § 141 insolvenčního zákona – po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k těmto závěrům:

[1] Odvolací soud považuje za neopodstatněné subjektivní přesvědčení dlužníka, že není v úpadku, když dlužník ani v odvolacím řízení neprokázal, že je schopen „zapavit“ uvedené pohledávky. Ba právě naopak, platební neschopnost dlužníka jen potvrzuje jím předložený seznam majetku, z něhož vyplývá, že dlužník vlastní jen zastavené nemovitosti (oceněné v roce 2008 obvyklou cenou ve výši 3 276 870 Kč), pohledávku ve výši 500 382,50 Kč (o jejíž dobytosti ničeho neuvádí) a běžné vybavení domácnosti (13 500 Kč), přičemž jeho pravidelný měsíční příjem tvoří výsluhový příspěvek ve výši 10 221 Kč.

[2] Insolvenční soud správně shledal nedůvodnou obranu dlužníka, že hodnota nemovitostí dlužníka s připočtením hodnoty nemovitostí P. G. několikanásobně převyšuje závazky dlužníka. Při zkoumání úpadku dlužníka lze přihlížet jen k majetkovým poměrům dlužníka, nikoliv též k hodnotě předmětu zajištění ve vlastnictví jiné osoby nebo k hodnotě majetku osob odlišných od dlužníka (např. k hodnotě majetku ručitelů, spoludlužníků, rodiny nebo známých dlužníka).

[3] Hodnota všech splatných závazků dlužníka (přes 19 miliónů Kč) i tak výrazně převyšuje součet hodnot nemovitostí dlužníka i P. G. (10 miliónů Kč), přičemž ohledně P. G. probíhá od 25. 2. 2014 u insolvenčního soudu pod sp. zn. KSPH 69 INS 4908/2014 insolvenční řízení na majetek P. G. (ve fázi před rozhodnutím o úpadku).

[4] Ostatně ohledně nemovitostí P. G. jsou od roku 2013 nařizovány exekuce ve prospěch dalších jeho věřitelů.

[5] Odvolací soud proto nesdílí nereálný předpoklad dlužníka, že by se jeho věřitelé mohli bez obtíží domoci uspokojení svých splatných pohledávek ze zastavených nemovitostí dlužníka (potažmo z nemovitostí P. G.).

[6] V obecné rovině lze souhlasit s názorem dlužníka, že insolvenční řízení nemá primárně sloužit k prosazování individuálních nároků jeho věřitelů a že insolvenční řízení nemá

nahrazovat nalézací či vykonávací řízení. To však není tento případ.

[7] Na věci nemění ničeho částečné zpětvzetí části přihlášky insolvenčního navrhovatele ani zpětvzetí přihlášky věřitele V.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

9. Konkrétně dovolatel vytýká odvolacímu soudu nesprávnost závěru, že je v úpadku ve formě platební neschopnosti.

10. Dovolatel poukazuje na to, že pohledávka insolvenčního navrhovatele ve výši 3 040 742,11 Kč je zajištěna (na základě zástavní smlouvy ze dne 16. 5. 2008) nemovitostmi dlužníka, které mají podle znaleckého posudku ze dne 13. 5. 2008 hodnotu 3 276 870 Kč.

11. Pohledávka dalšího věřitele (věřitele A) ve výši 3 370 398 Kč je zajištěna stejným majetkem dlužníka, a to na základě exekutorského zástavního práva ze dne 9. 9. 2013, a dále nemovitostmi P. G. v hodnotě 2,9 miliónu Kč a 4 454 020 Kč. Pohledávka věřitele A je tedy zajištěna nemovitými věcmi v hodnotě cca 10 miliónů Kč. Zajištění této pohledávky několikanásobně převyšuje její výši; nadto bylo pro její vymožení zahájeno exekuční řízení.

12. Dovolatel na podporu závěru, že není v úpadku, dále argumentuje obsahem zrušujícího usnesení odvolacího soudu z 15. 10. 2014 s tím, že toto rozhodnutí odkazuje na R 45/2014.

13. Na základě závěrů obsažených v R 45/2014 (jež cituje) dovolatel shrnuje, že pro zkoumání platební neschopnosti dle § 3 odst. 1 písm. c), odst. 2 insolvenčního zákona má význam i jiný než finanční majetek dlužníka, respektive to, zda dlužník je schopen využít takový majetek k úhradě pohledávek věřitelů, které jsou více než 30 dnů po lhůtě splatnosti. Jinak řečeno, zda dlužníkův majetek má objektivně potenciál zdroje dostatečného k úhradě jeho zjištěných splatných závazků. Takovýmto argumentem tudíž dlužník může úspěšně čelit tvrzením o jeho úpadku ve formě insolvence, a o této možné procesní obraně je insolvenční soud dokonce povinen dlužníka poučit (ve smyslu publikované judikatury Nejvyššího soudu).

III.

Přípustnost dovolání

14. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení otázky (dovoláním otevřené), zda při zkoumání úpadku dlužníka ve formě platební neschopnosti lze pro účely posouzení, zda dlužník je schopen plnit své splatné závazky, zohlednit, že tyto závazky jsou zajištěny majetkem ve vlastnictví třetích osob, jde o věc dovolacím soudem dosud výslovně neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst.

3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

18. Podle ustanovení § 3 insolvenčního zákona dlužník je v úpadku, jestliže má a/ více věřitelů a b/ peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c/ tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“) [odstavec 1]. Má se za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a/ zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b/ je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c/ není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d/ nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud (odstavec 2). Dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat (odstavec 3). O hrozící úpadek jde tehdy, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník nebude schopen řádně a včas splnit podstatnou část svých peněžitých závazků (odstavec 4).

19. Dle ustanovení § 141 insolvenčního zákona proti rozhodnutí o úpadku vydanému na základě insolvenčního návrhu dlužníka není odvolání přípustné. Proti rozhodnutí o úpadku vydanému na základě insolvenčního návrhu věřitele se může odvolat pouze dlužník; odvoláním však lze namítat pouze to, že rozhodnutí o úpadku nemělo být vydáno proto, že úpadek není osvědčen, nebo proto, že tomu brání překážka stanovená v tomto zákoně. Ke skutečnostem, které nastaly nebo vznikly po vydání rozhodnutí soudu prvního stupně, se v odvolacím řízení nepřihlíží (odstavec 1). Je-li osvědčen úpadek dlužníka, není důvodem k tomu, aby odvolací soud zrušil nebo změnil rozhodnutí o úpadku, skutečnost, že insolvenční navrhovatel nedoložil, že má proti dlužníkovi splatnou pohledávku, ani skutečnost, že insolvenční navrhovatel v průběhu odvolacího řízení ztratil způsobilost být účastníkem řízení (odstavec 2).

20. V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona v době vydání obou rozhodnutí a do 30. 6. 2017 nedoznala změn.

21. Výkladem ustanovení § 3 odst. 2 insolvenčního zákona se Nejvyšší soud zabýval v řadě svých rozhodnutí s těmito závěry:

[1] Nevyvrátí-li dlužník v průběhu insolvenčního řízení o insolvenčním návrhu věřitele některou z domněnek uvedených v § 3 odst. 2 insolvenčního zákona, je tím ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona osvědčena dlužníková neschopnost platit své splatné závazky, nikoliv však existence „více věřitelů“ dlužníka ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona ani existence peněžitých závazků těchto věřitelů „po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti“ ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sen. zn. [29 NSČR 17/2009](#), uveřejněné pod č. 51/2011 Sb. rozh. obč., R 45/2014).

[2] To, že je dána (v insolvenčním řízení osvědčena nebo prokázána) některá ze skutkových podstat popsaných v § 3 odst. 2 insolvenčního zákona, zakládající vyvratitelnou domněnku dlužníkovy neschopnosti platit své splatné závazky, vede jen k tomu, že na dlužníka (po dobu, po kterou domněnka trvá) přechází povinnost tvrzení a důkazní povinnost ohledně skutečnosti, že k úhradě svých splatných závazků schopen je. Dlužník vyvrátí domněnku své platební neschopnosti ve smyslu § 3 odst. 2 insolvenčního zákona, jakmile v insolvenčním řízení osvědčí nebo prokáže schopnost uhradit všechny splatné závazky těch věřitelů, jež má insolvenční soud pro účely rozhodnutí o věřitelském insolvenčním návrhu za osvědčené (doložené) [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 3. 2012, sen. zn. [29 NSČR 38/2010](#), uveřejněné pod č. 83/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 83/2012“), R 45/2014].

[3] Není-li dlužník schopen využít pohledávky, které má za svými dlužníky k úhradě svých závazků, nepřihlíží se při úvaze o tom, zda dlužník je ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona v úpadku ve formě platební neschopnosti, ani k výši těchto pohledávek [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2010, sen. zn. [29 NSČR 10/2009](#), uveřejněné pod č. 80/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 80/2011“), R 45/2014]. Takto formulovaný závěr má zcela zjevně obecnou platnost i ve vazbě na jiný majetek dlužníka, jenž by měl či mohl být použit k uhrazení pohledávek dlužníkových věřitelů [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2011, sen. zn. 29 NSČR 36/2009, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. [29 NSČR 23/2011](#), uveřejněné pod č. 43/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 43/2012“), R 83/2012, R 45/2014].

[4] Věřitel, jenž svou pohledávku vůči dlužníku může vzhledem k majetkovým poměrům dlužníka bez obtíží vydobýt výkonem rozhodnutí (exekucí), nemůže uspět s insolvenčním návrhem. Insolvenční řízení není dalším (vedle vykonávacího či exekučního řízení) řízením určeným primárně k prosazení individuálního nároku věřitele nebo věřitelů dlužníka, nýbrž (v intencích ustanovení § 1 písm. a/ insolvenčního zákona) slouží k řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů (R 83/2012, R 45/2014).

[5] Při zkoumání schopnosti dlužníka hradit pohledávky věřitelů osvědčené při rozhodování o úpadku dlužníka není podstatné, zda věřitelé mohou ohledně těchto pohledávek ihned přistoupit k výkonu rozhodnutí či exekuci (zda již mají exekuční titul), ale to, zda by je mohli bez obtíží vymoci z dlužníkovy majetku výkonem rozhodnutí (exekucí), kdyby exekuční titul měli (R 45/2014).

[6] Schopnost dlužníka uhradit splatné závazky se posuzuje nejen podle výše částek, s nimiž dlužník aktuálně disponuje (hotovost nebo zůstatek na bankovním účtu dlužníka), ale také podle jiného majetku dlužníka (movitých a nemovitých věcí, pohledávek a jiných majetkových hodnot). Teprve tehdy, není-li dlužník schopen využít k úhradě v insolvenčním řízení osvědčených splatných závazků ani tento svůj jiný majetek (např. pro omezení dispozic s tímto majetkem nebo pro jeho obtížnou zpeněžitelnost či dobytost), nepřihlíží se k němu při úvaze o tom, zda je dlužník v platební neschopnosti ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona (R 80/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2012, sen. zn. 29 NSČR 46/2011, usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 36/2009, R 43/2012 a R 45/2014).

22. V dané věci soudy vyšly z toho, že dlužník, jenž má více věřitelů (§ 3 odst. 1 písm. a/ s peněžitými závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti (§ 3 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona) a tyto závazky není schopen plnit (§ 3 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona), nevyvrátil domněnku své platební neschopnosti ve smyslu § 3 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona.

23. Z výše citované judikatury vyslovující se k obraně dlužníka (vyvracejícího domněnku své platební neschopnosti) založené na tvrzení, že má majetek postačující k úhradě pohledávek věřitelů, se podává, že Nejvyšší soud všechny tam formulované závěry činil ve vztahu k „majetku dlužníka“ (srov. opět zejména R 80/2011, R 43/2012 a R 45/2014).

24. To, zda splatná pohledávka dlužníkovou věřitele je zajištěna majetkem ve vlastnictví třetí osoby (osoby odlišné od dlužníka), např. z titulu ručení (ve všech jeho formách) nebo z titulu zástavního práva (váznoucího na majetku třetí osoby), nemá žádnou vypovídací hodnotu ohledně schopnosti dlužníka samotného tyto své závazky splatit. Dlužník totiž není osobou, jež by bez dalšího (jen proto, že pohledávka věřitele je zajištěna majetkem ve vlastnictví třetí osoby) mohla s majetkem ve vlastnictví třetí osoby disponovat tak, že z něj uhradí (bude schopen uhradit) svůj dluh vůči věřiteli. Obdobně to platí (jak správně rozpoznaly oba soudy) i pro osoby, jež jsou (vůči věřiteli dlužníka) v postavení dlužníkůvých spoludlužníků.

25. Dovolání tedy v tomto ohledu není opodstatněné (závěr odvolacího soudu, že nelze přihlídnout k zajištění části pohledávek majetkem P. G., je správný).

26. V závěru, že nejde o případ, kdy by dlužníkovi věřitelé mohli své splatné pohledávky vůči dlužníku bez obtíží vydobýt výkonem rozhodnutí (exekucí) [vedeným ovšem jen na majetek dlužníka], je napadené rozhodnutí souladné s výše citovanou (ustálenou) judikaturou Nejvyššího soudu (R 83/2012, R 45/2014), což platí tím více se zřetelem k ustanovení § 141 insolvenčního zákona, jež u odvolání dlužníka proti rozhodnutí o úpadku vylučuje z okruhu námitek způsobilých takové rozhodnutí zvrátit ty, jež se týkají pouze aktivní věcné legitimace insolvenčního navrhovatele a vyhrazuje dlužníku (coby odvolateli) pouze námitku, že rozhodnutí o úpadku nemělo být vydáno proto, že úpadek není osvědčen, případně námitku, že rozhodnutí o úpadku nemělo být vydáno proto, že tomu brání překážka stanovená v tomto zákoně (§ 141 odst. 1 věta druhá insolvenčního zákona).

27. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).